

מי אתה אסיר

230172

81754

71062

5392

הוא מועבר מה'א', תאו הבודד במשך למעלה מ-7 שנים האחרונות, אל אגף הכלליים.

האיש הוא מזור ביותר. אינו תברותי, אך הוגן. תולעת-ספרים של ממש, אך חזק ושרירי. אינו מתגרה במושות, אך נלחם בכל מקום במי שמנסה להציק ולפגוע בו. אינו משתף פעולה עם ההנהלה, אינו מלשין, מרבה לרוץ מרחקים ארוכים מדי יום ביומו, סימן נוסף בניגוד לאסירים השחיים עת רבה בכלא.

עניו אינו כבוי תולע גולמיות אלא תוססות ועירניות. ההנהלה מפיעה שמועות שונות. לגבי האסירים היהודים מישקה הוא מרגל שבד עם ערבים. לגבי האסירים הערביים הבסחוניים מישקה הוא פושע פלילי מהי שוג הגרוע ביותר. מישקה אינו מגיב כאשר שואלים אותו לעברו, אלא לעיתים דוחקת ובמישפטים מקוטעים. מישקה אינו משתף פעולה עם רשויות הכלא ואינו עובד כאשר האסירים, אלא כאמור מרבה לקרוא. לכתוב ולעסוק בספורט.

מאמר 1970: אגף הכלליים נסער — בשעת-ערב מוקדמת, לאחר הספירה ולפני נעילת התאים ניסה אסיר-עולם בשם יהוד לרצוח את מישקה. הניסיון בוצע ברגל מסומרת של כסא שהכין יהוד. האחרון הוא טיפוס נאלח אליבא דכל אוכלוסיית הכלא. טיפוס המשתף פעולה עם ההנהלה כמלשין וכמתסס.

מישקה, כך סיפרו יודע-דבר בכלא, יכול לחסלו. אך הוא העדיף שלא להכותו אלא הטילו בכוח הצידה. מישקה מובל למירפאה, לטיפול בראשו חזב דם. יהוד מוכנס לצינוק. אך למרבית הפליאה הוא משוחרר מייד למחרת ומשוכן בסמוך לתאו של מישקה.

הוותיקים מתחילים להריח את אשר התרחש: ההנהלה או צימרפלד או מישהו מלמעלה נתן הוראה לחסל את מישקה. לקחו את דהוד והטילו עליו את הביצוע, שנכשל. סיבה לגסיון החיסול — עברו 13 שנה של ישיבה בכלא וה"הם" שם, למעשה לא רוצים שמישקה ייצא חי מהכלא בחום ריצוי שני-שליש מתקופת מאסרו, ויתחיל לצפחף.

יהוד הופך שבר-כלי, והוא מפחד ממישקה. לאחר שנתיים הוא מועבר מהתא הסמוך. מישקה עמד בפיתוי הנקמה, ולא פגע בדהוד חזרה. מדי פעם בפעם קורים דברים, השוברים את שיגרת היינו של מישקה.

מדי שבועיים, החל משנת 1970, בא אליו בנו לביקורים. מסתבר שיש למישקה בן הרומה לו מאד. כעבור שנה מופיע הבן, במדים, לביקורים. כשמישקה שב מביקור זה לתאו, הוא נראה מאושר. מאורעות נוספים שוברים את השיגרה. מדי פעם בפעם מגיש מישקה עתירות שונות לבג"צ, ובשעות אחר-הצהריים הוא מובא בחשא לבית-המישפט העליון בירושלים, ועם ערב הוא מוחזר לכלא.

פעם בחצי שנה מופיע מישקה בפני ועדה מיוחדת, צבאית, הדנה בהקלת עונשיו. מדי חצי שנה נדחית בקשתו לשיחרור מוקדם. לקומץ אסירים מספר מישקה כי חשאי כי בנו, אלון, הופך שמיים וארץ להחיש את שיחרורו.

מאמר 1973: מתגברים הסיכויים שמישקה ייצא לחופשי. ביקורי הבן נעשים תכופים יותר — מתחילים לבקר אצל מישקה אנשים שונים בכלא.

מאי 1974: מישקה יוצא לחופשי לאחר 17 שנה בביכלא. הוא נספר בקצרה מידידיו המועטים. יודע-דבר נאמר, כי מישקה הוצא ליחופשי רק לאחר מותו של שלמה גריין, ראש-הממשלה לשעבר, ועל-ידי אישיות צבאית בכירה בעבר הלא-ירחוק.

מאי 1974: דלת הברזל של כלא יפו נפתחת בתריקה. גבר במחצית שנות ה-40 לחייו עומד וממצמץ בעיניו כנגד החמת היוקרת, וימקטרתו תחובה בפיו...

נוכחתי, רבותי השופטים, ואף אתה אדוני התובע, כי עדיהתביעה שהובאו עליי-דכסם הפכו למעשה עדי-הגנה, ואישור את טענת האליבי שהייתה לי ותמכו בעדותם בגיר-סתייגני. בכל בית-מישפט הגזון במדינה דמוקרטית היתה התביעה, או השופטים מיוזמתם, מפסיקים את הדיון ומשחררים את הנאשם.

ברם נסתבר שאלה שהכינו את ההצגה החליטו שהיא תרוץ עד הסוף, וכי הדיקטט של פסק-דין מרשיע חייב להתבצע. סירבתם לזמן ארצה את הפתולוג מפרונה לעדות, וחרף המלצתו של השופט חלמיש, בזב"צ 102/58, המשכתם בהצגה מבישה זו."

ההתנקשות

א יוני יודע בוודאות מי עומד מאחורי הפרשה הזאת, אך לאחר כארבע וחצי שנים בכלא, בתא בודד, שעה שבידה זמן די והותר לחשוב ולנתח את המיכרה, אני סבור כי הריני קורבן למאבק בין רשויות המודיעין שבארצנו,

הנוכחים קמים על רגליהם. שלושת חברי המושב של בית-הדין הצבאי נכנסים אל אולם בית-האריזה.

"ישיבתו השנייה של בית-הדין הצבאי בעניינו של מישקה קידרון נפתחה." **פברואר 1962:**

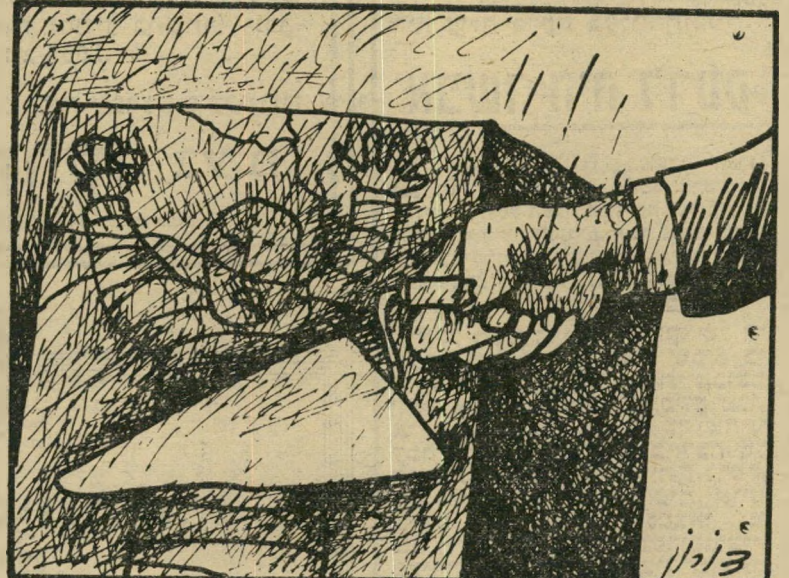
ישיבה נוספת של בית-הדין הצבאי, הדן בעניינו של מישקה קידרון, עומדת להיפתח.

"הגענו לסיכומים, רבותי," פונה השופט סגן-אלוף אמנון, אל הצדדים. "אגב היכן עורר-דין ימיר?" — "הוא סיים את תפקידו," קורא מישקה, "החלטתי בשלב זה להמשיך לבדי במלאכת הסיכומים."

כבוד בית-הדין — אני מתנגד שהנאשם ילמד על עצמו סניגוריה. הנאשם חייב במקרה דגן להמשיך ולהיות מיוצג ע"י עורר-דין," קורא התובע הצבאי, חיים לוי.

"בשביל מה?" שומע מישקה את עצמו משיב, ומסוּף: "על-מנת שההצגה המתנהלת כאן, בפני בית-דין זה, תקבל גושי פנקס נוספת לעובדה שהיא בוצעה בהתאם לכללי הדיון? אני העברתי את שייקה ימיר מתפקידו. אני רשאי לעשות כן, ור

אמשיך במרפי בסיכומים."

שלושת שופטי בית-הדין מחליטים בניהם מבטים עמוקים. אבר-בית-הדין, סגן-אלוף אמנון, מחליט לבסוף: "הואיל שהגענו לשלב הסיכומים, ומאחר שממילא הובא כבר בפנינו חומר-הראיות, אני מתיר לנאשם לשאת את הסיכומים לבדו."

מישקה קם על רגליו. "הואיל ולאור המתרחש בין הכתלים כאן, לא יקשה עלי לנחש את תוצאות הדיון המישפטי, לא אאריך בדברי. יכול אני להביע את השתוממותי על מיספר עובדות שאינן ניתנות לעירעור. ראשית, שמוה ארבע וחצי שנים אני עצור מינהלי על-יפי תקנה 111 לתקנות שעת-חירום, שעל הצו למאסרי חתום הרמטכ"ל — משה דגן — בידיעת ראש-הממשלה שלמה גריין, ראש-הרשות ואיש יעקב הקטן וכן אישי-צמרת אחרים. שנית, שבמשך למעלה משנה לא הותר לאיש, למעט סניגוריי ובן-דודי, לבקרני בכלא, ובמשך מחצית השנה הראשונה לא ידע איש בציבור על מעצרי בארץ. שלישית, שכאשר הוחלט לפרסם את מעצרי, הדבר בוצע בצורה מסולפת ושאניעה שייכת לעניין הנדון, דהיינו פירסומם בציבור את הידיעה ככלי נתפס לבסוף שודדה-הבנק מבלפוריה מ-1954.

"איש בציבור אינו יודע על מה אני כלוא עתה, ועל ההנאים התת-אנושיים שבהם אני שרוי, כשם שסביר להניח שאיש לא ידע על פסק-הדין שאותו אני עומד לקבל. אשר למישפט עצמו, במהלכו

הזמין אותו לדירתך שבפרונה, דקר אותו, הפך אותו למסגנת אדומה, שם את הגופה באמבטיה, נטל את הירוקים, כ-15,000 דולר, ונעלם למחרת מפרונה והמישהו הזה הוא אתה, מישקה. אתה גמרת את פרוינד!!!

מישקה נדהם. "רגע, רגע אחד! אתה רוצה לומר שגמרו את פרוינד?"

"גמרו?" צוחק החוקר, "גמרו! אתה גמרת את פרוינד! בוא ואומר לך דבר נור" סף: חרץ ממך, מאיתנו ומפרוינד לא ידע איש על הדירה שבה התגוררת בפרונה, נכון? איש לא ידע גם על הירוקים שהיית צריך לקבל מפרוינד, נכון? איש לא ידע מאום. אתה, מישקה, ידעת, ואתה החלטת לקחת את הירוקים, לחסל את פרוינד ולהיעלם, ואתה תירקב פה, מישקה, עד אשר תשים אצבע ותאמר: 'אני רצחתי את פרוינד'."

פניו של החוקר האדמו. "ידענו שאנחנו שולחים סינפוט מן העולם התחתון, אבל עדי-כדי-ך, לרצוח אחד משלנו! איפה יתרת הירוקים?" הוא זורק לעברו של מישקה.

מישקה מתחיל לתפוס את המתרחש. "מישהו החליט להלביש לי רצח," חולף הירחור במוחו, אבל לכל הרוחות, הברנש היה חי לגמרי שעה שיצאתי את פרונה. "תקשיב," מישקה פונה אל החוקר. "פרוינד היה חי לגמרי שעה שיצאתי את פרונה. מסרתי ליוסקה על כל העניין עוד בפריס, והוא לא הזכיר אף מילה או חצי מילה על מותו של פרוינד."

"ומה ציפית, שיאמר לך?" פורץ החוקר בצחוק מתגלגל, "שיאשים אותך בפריס כי רצחת את פרוינד ואז היתה הציפור מישקה פורחת לה ונעלמת לו..."

מישקה נדהם. "רגע, רגע אחד! אתה רוצה לומר שגמרו את פרוינד?"

גמרת את פרוינד! בוא ואומר לך דבר נור" סף: חרץ ממך, מאיתנו ומפרוינד לא ידע איש על הדירה שבה התגוררת בפרונה, נכון? איש לא ידע גם על הירוקים שהיית צריך לקבל מפרוינד, נכון? איש לא ידע מאום. אתה, מישקה, ידעת, ואתה החלטת לקחת את הירוקים, לחסל את פרוינד ולהיעלם, ואתה תירקב פה, מישקה, עד אשר תשים אצבע ותאמר: 'אני רצחתי את פרוינד'."

פניו של החוקר האדמו. "ידענו שאנחנו שולחים סינפוט מן העולם התחתון, אבל עדי-כדי-ך, לרצוח אחד משלנו! איפה יתרת הירוקים?" הוא זורק לעברו של מישקה.

מישקה מתחיל לתפוס את המתרחש. "מישהו החליט להלביש לי רצח," חולף הירחור במוחו, אבל לכל הרוחות, הברנש היה חי לגמרי שעה שיצאתי את פרונה. "תקשיב," מישקה פונה אל החוקר. "פרוינד היה חי לגמרי שעה שיצאתי את פרונה. מסרתי ליוסקה על כל העניין עוד בפריס, והוא לא הזכיר אף מילה או חצי מילה על מותו של פרוינד."

"ומה ציפית, שיאמר לך?" פורץ החוקר בצחוק מתגלגל, "שיאשים אותך בפריס כי רצחת את פרוינד ואז היתה הציפור מישקה פורחת לה ונעלמת לו..."

"הסניגוריה"

א ני רוצה לראות את מ. או לפטי, או אפילו חובל, "זועק מישקה. "עד אז אני סותם לחלוטין את פי!"

"אתה יכול להירגע, הם יודעים מן העניין ולא רק הם. גם למעלה יודעים מן העניין. הרמטכ"ל משה דגן עצמו חתם על ה-111 שלך. אתה עצור, מישקה — אבל מיהגלית, וכך אתה תישאר הרבה הרבה זמן, אלא-אם-כן, תודה ותחיל לומר ומירות-שבח..."

מאמר 58: בית אריזה ישן שבפרדס כדור:

מישקה מוכנס לבית האריזה הישן, מלווה בשני קציני מישטרה צבאית. סניגורו, הר פרקליט הנודע שייקה ימיר, ממתין לו ליד ספסל הסניגוריה. השניים מחליטים להציג ידיים קצרות.

היום והחי הישיבה השנייה לקומדיה זו, ממלמל מישקה. "תקשיב, שייקה, מישקה חייב להוציא את העניין החוצה. אני כלוא פה בתא בודד משך שישנה חרי דשים ואיש אינו יודע על כך דבר. אמילו האסירים בכלא אינם יודעים מי כלוא בתא X. אתה בוודאי סבורה שעדיין לא שבת ארצה, אתה ובן-דודי הם היחידים אשר אינם שייכים לחבורת המוקינים הל-לו, ואשר יודעים על המתרחש. צריך לפוצץ את העניין בציבור."

שייקה מדפדף בתוך התיק המישפטי המונח לפניו. "יש חדשות, מישקה," הוא אומר לאישו, "ראשית, לאשתך נמטר כי אתה כלוא פה בארץ, אך יצאת מדעתך. אתה של משה דגן הציעה לה עבודה כדוגמנית של רשת החנויות הפציבה בתנאי שתתגרש ממך. עד כמה שאני יודע, היא שוללת דבר. שנית, צוות-החקירה שהם שלחו לפרונה חזר, ועימו עדים ועדותיו. אנו, לעומת זאת עומדים, למעשה בלי עדי-הגנה. אז כל חומר-ראיות נגדי."

מישקה אוחז בידו של שייקה. "הצ'ק שהשאריר בן-דודי הוא בלגון — אתה יכול למלא את הסכום כרצונך. בקש מבית הדין את החיית המישפט וסע לפרנונה. אני אצי-טרך אותך בנדון."

שייקה מביט בו עמוקות. "אני משוכנע שהם יחסלו אותי שם — אינני נוסע." "הקשב!" זועק קצין המישטרה הצבאית.